

FÜGGETLEN LAPOK

Megjelennek minden nap.

Előfizetési ár:
 egész évre 20 frt. félévre 10 frt., negyedévre 5 frt.
Szolgáltatási díj: 6-hasábos petit-sor 5 kr., bélyegdíj mindenbeviteltől 30 kr.
 A „nyilt-tör”-ben 4-hasábos petit-sor 20 kr.

Arva	Tartva
81.75	82.25
17.50	118.
97.75	98.
88.75	89.
84.25	84.75
93.25	93.50
77.	77.50
81.15	81.35
83.	94.
97.38	97.50
16.80	117.95
40.35	46.40
6.58	5.59
35.	9.36
72.	1.73
14.85	115.73

Uj előfizetés a FÜGGETLEN LAPOK további folyamára.

April-juniusi évnegyedre .5 ft. — kr.
 April-szeptemberi félévre 10 " — "
 April-decz 3 évnegyedre 15 " — "
 Egy hóra 1 " 70 "

A kiadó-hivatal,
3 korona utca 18. sz.

Pest, april 25.

Alig volt a protestantizmusnak a magyar földre való belépte óta egyházi kérdés, mely idebenn, a kedélyekre oly hatással, az elmékre a gondolat anyai hatalmával lett volna, mint a kath. autonómia kérdése.

Hogy nálunk minden ajkon hordoztatik, annak oka nem az autonómia fogalmában, mint inkább a helyzet válságában rejlik.

Mikor, és mily formában lesz az megoldva, csak az időkérdése már. S mi, kik hét hónapon át folytonos kitarással működünk, hogy megnyerjük az akaratokat, s tisztázva közelebb hozzuk az eszméket, nem kutatva a Gondviselés utainak titkait. nyugalommal nézzük egyházunk hajóját az idő hullámai lengeni, kísérve a hívők áldásaitól.

Miben térünk el a közönséges felfogásoktól, mennyire előztük meg talán a kort magát, egyes eszmék kimondásában egy kath. pap által — ha nem mondanók is érezzük a lényegében, mely kath. lapársaink felriadt jajveszkelésében, tulajdon lelkesmeretünket ha nem sértette is. de meghatotta.

Talán korán jöttünk volna a kath. egyházban oly eszméknek, melyek, a kortársak előtt csak a sejtélem titkával bírnak, s a jövő eszméi levén, inkább árnyat vetnek a többség elméjére, mint a tisztánlátás világságát?

Avagy talán oly tanfolyamokat hoztunk magunkkal a kath. sajtóban, melyen megbotránkozik az iskola embere, s meglöntené véli azt, ha a jotta fölött elmaradt a pont, vagy tévesen irt szó grammatikája fölött tart hosszú magánbeszédeteket, fölületes, mert dilettans vitákat!

Nem tudjuk. A történelem számunkra vigaszul csak azon egyetlen tanúságot hagyományozta, hogy az új eszmék, az első föllépésben, csak azért csinálnak

nagy zajokat, s keltének viharokat az elmékben: mivel a régi, nem lényeges érdekek, az előítélet vagy korszakosok fenyegetve látják létüket azok által.

Ez lehet oka a túlhevés ostromának, melyek lapunk és személyünk ellen több oldalról intéztettek.

De mi midőn vállalatunk ezen crízist előre láttuk, s tudtuk, hogy mi-helyt az autonómia részletezésébe bocsátkozunk, mint felzaklatott raj, úgy fogunk ellenünk zudolni az ellentétes felfogások, nézetek: sorsunk keresztjét önkényt, elszántan vettük fel.

Tudtuk, hogy absolut böseség földön túl van csupán, apróbb tévedésekre elkészültünk. A festő, ki sz. Péter falait esetjével halhatlanít, nem tehetne, hogy a részletek minden pontja az arány és színezet ugyan oly tökélyes jellegét hordozza magán a bevégzett művészetnek, mint a fősoportozat.

Igy valánk mi is. Vannak eszmék, melyek korunkat megelőzve, mint a jövő előre ejtett arányai érnek át évtizedek folyamán, keltve férfiakat, kikkel magokat megértetik s kik ha sorsuk bukás lesz is, sirjuk fölött ülik az utódok eszméiknek diadalát.

A történelemnek nem egy marquis Posá-ja vagyon. . . .

Pest, april 24.

Mindig és újra, ismét csak a mondók vagyunk, hogy nekünk ha állami ügyeinkben boldogulni akarunk, komolyan tanulmányoznunk kell a helyzetet, melybe jutottunk s annak következményeit minden részleteiben átérteni s öntudatosan rendezni.

1848-at nem vehetjük egyébbnek, mint a mi.

Az egy európai rázkódások közepe kiadott proclamatio, melyben Magyarország az előbbi idők mulasztásait helyrehozta, évek munkáit ugyanannyi órákban kelle kipótolni.

Nagy elveket mondott ki s ezen elvek bírnak fejlődésünkre örök becsesül s teszik fejlődésünk új korszakát, de nem részletezett, mert ezt nem is tehetette, a mi a későbbi bajok kufteje is lett, hol pedig részletezett, mert parancsoló kényszerűség volt, ott tette az adott körülmények közt igen hiányosan, tarthatlanul a jövő rendezés reményében.

Részletezni kelle a népképviselői alapjain választásokat minden adat és alap nélkül.

Részletezni a városi választásokat szinte így.

Részletezni a megyei bizottmányok új alakulását, s a régi megyei jogosult tömegek közé pár népképviselői csoportot vegyített.

A forradalomnak nincs ugyan cödex, de meg van praxisa, mely a helyzet kényszerítéséből merül fel. A mely nép a létező állapotot forradalomban megdönti, rögtönöz egy választási törvényt, összeállít egy alkotmányozó nemzetgyűlést és bírja arra az új állapotok teljes rendezését.

A mi állami fejlődésünk egészen más phrasisonon ment keresztül, s noha nemzet alig ment valaha át gyökeresebb politikai és társadalmi átalakulás egyszerűre, mint mi 1848-ban, de ezen forradalom szellemi természetű volt eredetében és folyamatának kezdetén, mert sem az uralkodással, sem a létezett hatalommal, sem az osztályokkal veszélyes, vagy éppen véres összeütközésekbe nem keveredett. A mi később történt, az a recuperatio harcra volt, melyet az európai felocsúdó reakció kezdett meg és érlelt háborúra nálunk is.

De a szellemi nagy forradalom 1848-ban vége ment.

A nemzet szakított multjával, s az európai culturalis eszméknek en blóce meghódolt, nem vizsgálva a tett perczében, mennyire illeken be fenálló hagyományaink, régi szokásaink, még keleti erkölcsünk közé is.

Azóta 20 év még határozottabb irányul csak azon dolgozott, hogy nemzeti sajátosságainkat irtsa, de a természet ellenhatás a nemzetben ép ellenkező törekvéseket hozott létre s növelte a ragaszkodást sok olyanhoz is, mit 1848-ban maga a nemzet tagadott meg.

Végre 1867-ben egy nyugodt állapotási pontra jutottunk a közbizonyosság rendezése és a koronázás által.

Az 1848-ki elvek nem a hatalom romjain, de a sokáig kiüzdő hatalmak békekötevényében, ünnepélyes alkuban sanctionálva lón.

Az összütközések nagy sziklaja a közbizonyosság dereka már eligazított, a paritás elvére fektetett dualizmus érvényre emelkedett s ez által az 1848-ki nagy elvek alapot nyertek, melyen bármit mondjanak az eltérő nézetek pártolói, jövőt teremteni lehet.

De mi épen e ponton értük el azon időt, midőn a nagy újítási elvek elismerve, életet és érvényt követelnek a megfelelő intézményekben.

A mi országgyűlésünk sajátképp az 1867-ki kibékülés s annak constatirozása a koronázás után lett constitu-

ante, de ez lett mindenestire, s elutasíthatlan feladatul, hogy az 1848-ki elvek részletezésében mindent vizsgálat alá vegyen, s az egész államgépezetet, valamint a társadalom egész kapcsolati szerveit az új elvek igényei szerint átalakítsa.

A törvényhozás most egyáltalában nem veheti az 1848-ban hirtelen kimondott részletes szabályokat másnak, mint oly alkotásoknak, melyek a kimondott s épségnek tartandó elvek fogantatására kényszerüleg szükségesek.

Mikint legyenek ezen elvek megszilárdíthatók s miként kellessék azok véglegesen az államélet minden viszonyáigra beilleszteni, ezt bízta a jövőre.

Nem is tehetett mást az akkori viszonyok nyomása alatt.

Kimondotta hirtelen alap és adat nélkül: A megye küld 6, B megye 3 követet sat.

Kimondotta a jogegyenlőséget s megilyagya a születési jogot.

Kimondotta minden állampolgár jogosultságát, s a megyék ősi jogát, s a régi nemes vármegyéhez adott a községekbel nehány képviselőt.

S így átmetünk valamennyi részletezésin.

Azon megye, melynek ösgyűléséhez nehány falusi képviselőt adott, hogy a bizottmány alakításába befolyjon, senki szemében nem lesz az új képviselői megye.

Az országgyűlés is noha teljesen jogosult mai hatóságában, de állítani senki sem fogja, hogy azon nagy képviselői elvnek, mely teljes jogegyenlőség, az igazságos arány s egyenlő mérték elvén alapszik, megfelelő legyen.

Mig azt állítani s bizonyítani lehet, hogy

Egyik megye sokkal kevesebb választó számmal sokkal több képviselőt küld az országgyűlésre, mint a másik.

Hogy egyik állampolgár születik a jogra, a másiknak qualificatio kell — hogy egyik állampolgár tiszteres értékkel sem választó egyik helyen, mig a másik aránylag tizedrésszel is az. sat.

Mig a politikai jogok körül ily anomaliák léteznek, ily aránytalanságok türetnek, addig nincs jogegyenlőség, addig országgyűlésünk sem nyugoszik a tiszta népképviselői alapon.

Jól érezté ezt az 1848-ki törvényhozás, midőn a választásról szóló V. törvényezikk bevezetésében így szól: „A jelen év folyama alatt

a IV. törvényezikk értelmében Pesten tartandó legközelebbi országgyűlésre küldendő követeknek népképviselői alapján választására nézve ideiglenesen következők rendeltettek:

Maga a törvény ideiglenes szabály gyanánt áll, és csak a legközelebbi országgyűlésre szól igen helyesen és correct.

De épen ezért az ideiglenes és csak egy országgyűlésre szóló törvény lehet e állandó, s ez alapon állhatna a következő országgyűlés jogos alapon — ez kérdés és pedig igen komoly.

Es már most szabadna kérdeznünk kettőt:

Minő készüléteket tett a kormány eddig a választási törvények revisiójára?

Miként állithatja a többség közlönye, hogy a választási törvények lényegéhez kevés szóló lehet?

Állásunk a kereskedés terén.

Miután előbbi cikkünkben a világ kereskedelem állapotairól némiéket elmondottunk, fordítsunk saját belállapotainkra is némi figyelmet, hogy bár hiányos adatok alapján, melyekkel rendelkezünk, kereskedelmi állásunk fokát s az abból látható fejlődési képességet meg bírálhassuk.

Az osztrák magyar birodalom kereskedelme, noha 1816 óta jelentékeny lendületet nyert, közel sem áll ily állam fekvésének, terjének és gazdaságának színvonalán.

Birodalmunk részesedése a világkereskedelem forgalmában 550—600 millió frtra tétetik, azon közbén, míg Németország osztléka 1200, Franciaországé 1300, Angliáé 4400 millió frtra számítatnak.

Némi tájékozást nyujthat nekünk egy összehasonlítás, birodalmunk és a megyeleti országok közt a nemzetgazdasági állapotok eredményeit illetőleg.

Ezen összehasonlítás azért tanúságos, mert természeti viszonyaink közt igen sok a homogeneitas. A népszám egyikben 36, a másikban 35 millió. A termelési és fogyasztási képesség alapfeltételei egyenlők; a négy őstermészeti ipar nem — vas, len, cukor és gyapju — melynek nyersanyagát maga állítja elő, mindkettőben meg van; továbbá mindkét államesopornak az európai kontinensen beékelt helyzete, végkép mindkettőben a közén-gazdagság a fejlődés feltételeinek szinte egyenlő mértékét adják. Dacára mind ezeknek, birodalmunk a vámegeleti Németföld, illetőleg Poroszország, mögött messze hátra maradt anyagi kifejlődésében.

A mezőgazdasági s gyáripari termelést tekintve, birodalmunkban átlagosan egy négy-

A FÜGGETLEN LAPOK TÁRCZÁJA.

GENETHIAON SERENISSIMAE PRINCIPI AUSTRIAE

MARIAE THERESIAE,

FILIAE AUGUSTISSIMORUM PARENTUM

FRANCISCI IOS. PHI AUSTRIAE IMPER. TORUS ET REGIS HUNGARIAE APOSTOLICI,

ET ELISABETHAE IMPERATRICIS ET HUNGARORUM REGINAE, NATAE BUDAEC DECIMO CALENDAS MAIAS

MDCCCXVIII.

Dum piis Divos precibus fatigant,

Ut levent partus Dominam laborum,

Austriae quotquot populi fideles

Iussa sequuntur.

Dispari longe studio clientum

In duas caelum trahitur catervas:

Dissitas a se Superos tenente

Vocet preecantum.

Turba Musarum, praecunte Phoeb,

Optat ardentem puerum novena;

Trina blandarum Charitum sed optat

Turba puellam.

His Venus Marti sociata, at illis

Aequior rerum sapiens Minerva:

Ambo sed votis, bene peritacnes,

Fortiter instant.

Ridet excelsi moderator axis,

Ridet, et cassas iubet ira Musas;

Compotes voti Charites recedunt

Marsque Venusque.

Surgit auratis hera Iuno sceptris,

Ore quae molli geniale ridens

Candidos lucis roseis remistos

Explicit ignes.

Adstat et lenis Charitum corona,
 Quae dein morum decus ipsa formet,
 Promta conferto dare gratiarum
 Munera cornu.

Iam recens natae soboli tepentis
 Filiae veris violas nitentes,
 Parva quum parvos deecant, pusilla
 Dona, propinant.

Sume fragrantis, pia sertae, flores,
 Noscita rerum species, colores:
 Disce iam risus teneros, iocosque
 Disce movere.

Matris augustae radians imago,
 Gemmeus patris decor et voluptas!
 Cresce regnorum geniale sidus,
 Cresce parentum.

Haec dies felix tibi vagienti
 Priua quae luxit, redeat frequenter
 Semper innubis, nitidoque fulgens
 Semper honore.

Em ericus Szepesi
 e Scholis Piis.

A magyar ósvallás vonatkozásai a katholika religióra.

III.

E bünös állapotnak tudata, valamint egyéb népeknél, ugy az ósmagyaránál is a legközelebbi következmény gyanánt vonta maga után az áldozatokat, mint a bünnel terhelt emberiségnek oly tényeit, melyeknek segítségével az bilincselt helyzetéből szabadulni iparkodott. Azért tehát, mivel az emberi nemnek igazi megváltása Jézusnak az ó-kori áldozatokat megszüntető keresztalála által történt, méltó, hogy őseink áldozataira is, mint a bünbeesés és az abból való kiszabadulás közt hid gyanánt szolgáló dologra, legalább egy futó pillantást szenteljünk. Mert az áldozati tények, bár különféle alakban mutatkoztak,

mégis minden religiónak elkerülhetlen kellei közé tartoztak. Minden religiónu pogány ember érezte a megszakadt viszonyt Isten és az ember közt, mind egyiránt iparkodott azt áldozatai által helyreállítani. Midőn a Trója felé indulandó Agamemnon, hogy a megbántott istennőt Artemisz megengesztelje, saját leányát Ifigeniát akarja föláldozni; midőn Arisztodemosz a jósa kívánalmára a meszteni háborukban saját leányát csakugyan föláldozta, nem cselekedett egyebet, mint az emberiségnek legmélyebben gyökerező érzületnek adott kifejezést. Polgárisodottnak czimzett érzületünk megiehet első tekintetre elfordul ebarbárnak látszó s minden emberi érzésből kivetkőzöttnek mutakozó tény elől, ha figyelmesebben vizsgáljuk meg azt, az igazságosságnak nagy mértékben való nyilatkozatát lesztünk képesek ugyanabban fölfordítani. Áldozatul ugyanis, azaz többek hibájának kiengesztelőjéül csak oly lény szolgálhat, melynek, ha szenvednie kell, szenvedési érdemét vagy nagy részben vagy egészen az áldozókra árasztassa, tehát oly lény, melynek maga részéről leróni valója nincs, mely saját szenvedési érdemére nem szorul, szoval a mely ártatlan. E szerint Agamemnon is, ki a bünös maga volt, mit tehetett egyebet, mint az engesztelő áldozat oltárára ön maga helyet mást állított, de a kinek mégis, mivel az engesztelő helyette történt, vele minél közelebbi viszonyba kelle lennie. Az ó kor legműveltebb népénél előforduló ezen ember áldozati jelenségek nem csak nálunk, hanem szélteben hosszában minden nemzetnél gyakorlatban voltak, mint oly cselekmények, melyek által a bünért legsikeresebben vétek eleget lehetni, belátva, hogy ha ember volt a bünbeesésnek szerzője, ember is legyen annak megszüntetője.

Ha már a legműveltebb görög népénél talánunk emberáldozatra, s ugyanazt a ke-

véssébe polgárisodottnaknál is, mint p. o. a régi gallusoknál szinte fölfordúzik, azon nézetre kell jutnunk, hogy hasonló áldozatok, bár írásbeli tudomásunk nincs róla, más egyébb nemzetek módjára az ázsiai magyaroknál is szokásban voltak. Mert a magyar is, mint egyéb ember, midőn istennek tiszta szívből származó áldozatot mutatott be, szerette ez ünnepélyes bódolatára azon tárgyat kiválasztani, mely előtte legkedvesebb volt, hogy ne csak név, hanem valóság szerint is áldozat legyen, a mit bemutat. Ez érzület volt az, mely őseinket arra bírta, hogy legkedvesebb jószágukat, szine által is mintegy az ártatlan ságot jellepező fehérv lovat hozták Hadarnak áldozatul. Mert jól tudták, hogy minél nagyobb az önmegtadadás az áldozó részéről, annál nagyobb a tetszés az áldozatot elfagadó istenség részéről. De mig a fehérv lovat föláldozása csak az isteni fölség elismerésének külső jele volt, majdnem teljes biztossággal föltehetjük, hogy a bünért, s kivált egy egész nép bünéért járó engesztelő erőt annak nem tulajdonítottak. Hogy őseinknél is az ösbün lehető törlesztésére mily elégtételt kívántattott, s hogy mindig a legártatlanabb ember lény volt az, mely azt képes volt eszközölni, népmesékben az Ifigenia esetéhez hasonló s sokszor előforduló történet nyíltan igazolja. Midőn ugyanis e népregékben, mely a város a tizenkét vagy akárhány fejt sarkány által nyugtalanítatik, mindig azon város legártatlanabb lakói, a szűzek azok, kik a szörnyeteget élbe vezettetnek, hogy azok vére által dübe lecsillapíttassék, vagy ha még ezek hatást nem eszközölnének, végre a legmagasabb rangból a legártalanabb lakó, a királynak a legkisebb leánya hozatik áldozatul. Mind e tények, melyek népmesékben oly gyakoriak, s a magyar nemzet sajátzerü fölfogásához alkalmazottan annyi változatosságban jelennek meg, mik

volnának egyebek, mint az ő igazságának hitregei czifraságokkal fölkészített kifejezések. A pusztító sarkány, mely egyik vagy másik vidéken dunog, mi egyebet jelenthetne, mint a bün következtében az emberiségre kiáradt szenvedéseket, az áldozatul adott bármely alaku ártatlan lény pedig mi volna egyéb, mint egy fényes ujjmutatás az ártatlanság egyetlen példány képre, az egyedüli kiengesztelőre, a Megváltóra. Habár tehát írott bizonyítékok nem és bírnak fölhozni, mely őseinket egyenesen emberáldozatoknak nevezné, mégis nemzeti költészetünk e gyakran előforduló tüneményét, miután a költészet szokott valamely nép gondolkodásmódjának a leghebbebb tükré lenni, mára nem magyarázhatjuk, mint azon hiedelmükre, melyet ők az emberáldozathoz csatoltak, s a melyet maguk is bizonyára gyakoroltak. Mert semmi szín alatt sem tehetjük föl, hogy valamely nemzet életén kívül eső, sőt talán attól megvetett szellemet tükröző művekben oly előszeretettel emlegettetett és karoltatott volna föl. Mig így a magyar ősvallásban a bünbeesésnek, nem különben e súlyos helyzetből való szabadulás reményében az engesztelő áldozatok sokszori gyakorlásának nyomaira találunk, más részt nem hiányzanak oly hősöknek alakjai sem, kik hasonlólag a görögök jövő és szörnyeteg irtó hőiséhez, Herkuleshez, a nyomorúságok elhárítására vállalkoznak, azaz, a kik szabadtók gyanánt jelennek meg. Ha a népmondákban előforduló ily jövő és szabadtók hősökre figyelmünket részletesebben fordítjuk, bámulatunk s egyuttal meggyőződésünk csak növekedni fog azon különös hasonlóság fölismerése által, mely e messzszertü magyar hősök, s az egyedüli Megváltó között létezik. E hitregei szabadtók ugyanis küllakura nézve soha sem jelennek meg úgy, mint a kiknek már külső kinézéséből nagyszertü tényre való képesség nézne ki, sőt

megszólításra a király következőleg választotta: „Köszönöm öszinte kívánataikat és színtelű ösztönözéseimet, hogy küldetésüket, melynek célja a két, évszázadokon át egyesült testvérnép közti jó egyetértést visszaállítani, a legjobb siker koronázzandja.”

VEGYES.

Ma f. hó 24-én az „Egyenlőségi kör” Klapka György tábornoknak mint köztszellelt elnökének az ő névpapja alkalmából testileg vitte meg üdvözlését, reggeli 9 órakor. Kozmovszky Antal alelnök meleg, szívélyes szavakban tölcéselt az „Egyenlőségi körnek” sőt az egész nemzetnek a vitéz tábornok személye és hazafini erényei iránt viseltetett tiszteletét, melynek kifejezést adni e napon, mint a tábornok ur névpapján annál indokoltabb, minthogy a nemzeti függetlenség hazaiból éppen ez időben oly emlékek sugárzanak emlékeink felé, melyek Klapka nevéhez kösörözkötnek. Ügyes vonatkozással említette fel, a 19 év előtt Pesten és Komáromban történt dolgokat. Beszédét a tábornok ur szemé-

lye és családjára mondott áldáskivánatokkal végezve, harsány éljenek visszhangoztak a teremben. Most a tábornok ur velős és tartalmas válasza következett. Köszönését fejezve ki a tapasztalt bizalomért, visszaemlékezett a 19 év előtti napokra. Csodálatosak az isteni Gondviselés utai, mondá körülbelül. Tizenkilenc év előtt e napot Komárom városában, agyú lövések, s bajtársaim üdvözlései közt töltöttem. Akkor alig hittem, hogy 19 év múlva István szálladóban agyuk dörgése alatt tölcsem e napot egy királyné szerencsés szülésének öszinte örömeiben. Tanuljunk s áldjuk a gondviselés utai. Majd a nemzeti egyesülés és összetartás szükségére hivatkozva, oly eszméket ejtett a tábornok, melyek politikai alakulásunk megannyi feltételeit képezik.

A hovádelmi kérdés, közel fekvő megoldásánál az „Egyenlőségi kör” a nemzet jogai, állami léte érdekében, erőre, összetartásra buzdítja a jogok védelme és követelesében, nehogy az amugy is erős reactio győzedelmeskedjék. Szavait lelkes éljenek követték. Ezek után Thanoffer Pál ur a „Kör” által ez alkalomra készített csinos albumot nyújtott át a megtszlelt hazafinak, ki azt szíves örömmel fogadta.

KÜLFÖLD.

Olaszország. A bolognai zavargások Olaszország több városaiban idéztek elő befofogatásokat. Egy hivatalos olasz lap szerint az összeesküdtek, kik e zavargásokat kezdeményezték, Flórenczben túttók föl főhad-

szállásukat. A lefoglalt papirokból kiviláglik, hogy mazzinistikus bujtofogatások forognak itt fónn, mint a közösend az előtti háborításnál is történt. Uj dolgot tehát bennök nem igen lehet találni s csak azt látjuk újra bebizonyítva, mennyire alaposak voltak a négy hó előtt kifejezett azon aggodalmak, miszerint néhány főbb városban kísérletek fognak történni a közösend megbáborítására. A vizsgálat azon pörben, melyre a bolognai események alkalmat adtak, már elkezdődött. Így ír a mondott hivatalos lap.

Az igazságok különben még 19-dikén is folytatódtak. Irott ezüdelük nagy számmal terjesztettek s főszozóították a lakosságot, hogy 20-án csináljanak forradalmat. Mintán azonban igen sok katonaság állt részen, e ezüdelüknek nem volt sikerük s a közösend számmal látogathatta a boltokat, vásárokat, sőt a színházakat is. Flórenczben is forradalmi kiáltványokat terjesztettek, de nem sok sikerrel. Egy flórenczi lap szerint az ottani forradalmi párt a koronaherceg meynyegzője alkalmával rendezávarást szán ékozott volna előidézni. Ennek előfolya már több személy elfogatott vagy kiutasítottatott a városból, sőt némelyek egyenesen beleebbetek. Egy turini újság szerint a bolognai demokráta-kör tulajdonképen csak külső boríték, melyre egy alatta lappangó titkos társaság, melynek neve: „a szentelt phalanx”, s mely 1866-ban keletkezett Mazzini indítványára. E társaság célja a monarchia megbuktatása s e cél elérésére első közöl gyantánt tekintetik a katonaság elesábitása esküjök megszégésére.

Egy velencei lapnak írják Flórenczben, hogy minden olasz városok rendőrigazgatóinak meghagyott, miszerint kivételes szigor-

ral örködjenek minden fölött, különösen a flórenczi rendőrség sok személyt befogatott, kik közt egy német is volt, a ki épen Caprera szigetére volt indulandó Garibaldihoz. Egy francia lapnak Bolognából azt írják, hogy noha ezen város máskor is számos örszeggel bír, mégis szükségesnek tartották Modenából is oda helyezni át még egy gyalogezredet. A San Petrouio tere folyóvált el van foglalva katonasággal. Parmában a rendőrség számos faragaszt szakított le, melyek tartalma a volt: „Polgárok, legyetek készen!” Ceneri, a bolognai egyetemem a római jog tanára, mint tudjuk, elfogatott, s ez még növelte a lakosság ingerültségét.

Orosz-Lengyelország határszéléről azt írják, hogy mióta a legujabb ukaz által, mely Lengyelország nemzeti önállóságának utolsó maradványait absorbeálja, Katkoff ultrarosz pártja a kormánykörökben nagy befolyásba jutott, újlag kiadták a jelszót a lengyel nemzetiség minden legkisebb mozgásának azonnali könyörtelen elnyomására. A sanak azonnali ukazt illeti, mindjárt megjele az ukazt követően szólni mellette: „Végre tehát azon belátásból juttott a kormány, hogy csak egy ut vezet Oroszország üdvösségére, ugyanis az, mely az orosz nemzeti alapon ered tévora és habozás nélkül félredob minden rögtöt és akadályt! Ha Oroszország csakugyan imponálni akar Európának s be akarja tölteni keleten s a szláv világban misszióját, ugy mindenkéül kell, hogy mint Oroszország éreze magát, azaz mint a szláv világ-állam, a mi természetesen lehetetlen az egyeséges állan eszméjének szem előtt tartása nélkül. Mily sorsra jutnak az államok ezen eszme és ily egységes nemzetiség nélkül, azt

most Ausztria mutatja meg a legfigrantsabb módon! Oroszországnak tehát mindent el kell követnie, hogy az állam nemsláv törzseit összeolvassa az egyedül jogosult és jóvövel bíró orosz elemmel, mely feladat teljesítésétől előbb több az állam önállósága függ. Az állam szláv törzsei közül csupán a lengyelek azok, kik szakadatlanul titokban vagy nyilvánosan küzdenek az Oroszországnal való összeolvadás, sőt az orosz állam önállósága ellen. Minden orosz, ki hazajár s a szláv eszme megvalósulásáért lelkesül, perczig sem fog késmi, mi keljen tenie a lengyelek ezen gyűlöletével és eselszövényeivel szemben, melyek a megmérgezett esöveket képezik a szláv összesség testében.” Ily hangon folytatja Katkoff ur két hasábon keresztül.

Azon kevés lengyel származásu hivatalnokok közt, kik Lengyelországban még működnek, már azon hir kering, hogy a sz. petervári kormány terminust akar kitűzni, melyen belül még lengyel nyelven fogalmazott körvények és levelek elfogadhatnak a hatóságok által. A különféle hivatalok egymással már rég orosz nyelven leveleznek s legujabban a belügyminiszterium azon utasítást adta ki, hogy a lengyel nyelvet ezenül csak a „falusi községek” leveleiben töltsék a hatóságok. Wilnából írják, hogy Lühvánia új kormányzója, Potapov sándor tnök, valamennyi politikai hatósághoz titkos körlevelet intézett, melyben mindenki, a ki a lengyel szellemnek bár, mely legesekélyebb mozgását jelenti, érdemejek által és egyébképp is fog jutalmaztatni.

Kiadó-tulajdonos és felelős szerkesztő: ZOVÁNYI J. M. HÁLY.

T Ö Z S D E.

Table with financial data including exchange rates for various currencies and commodities. Columns include 'Pesti áru- és értéktőzsdé', 'Magyar értékpapírok árkelete', 'Bécsi börze', 'Részvények', and 'Elsőségi kötvények'.

HIRDETÉSEK.

Large advertisement for 'SZEMÉLYSZÁLLÍTÓ-GŐZÖSÖK' (Person Transporting Steamships). Includes text about shipping routes, schedules, and contact information for 'Első és. kir. szab. dunagőzhaj. társ.' and 'A Szerb-part hosszában'.

Uj e... FÜGGETT... további... April-juniusi évn... April-szeptember... April-decz. 3 évn... Egy óra

Pest, Az „Uj Kor... magának a fele... Bobory Károly... cikkek jelent... ságról.

A kath. pap... hozónak e nyila... tosabb, mivel a... utat látunk tartv... a házasság, mint... lammak a házass... zódés körül állit... E kérdés, mi... ugy látszik, nap... zók asztalára fo... tetni, többé vél... hető, helyén va... dekek lehető... méket a vallás... bizalmas eszme... geljük.

Ha rajtuk f... gári házasságot... törvényileg nem... Nem azért, n... mellözve, a vall... zasság szerégi... felül birt e meg... sadalmi lét alap... annyi vigaszt é... megingsnak ne... de más részt... ben óhajtanám... lelkismeret jogá... Ezen felfogá... látszik, elkészt... Mindazáltal... kötelességünkne... ták napjaiban is... szentségi jelleg... lehető megment... erkölcsi érdeké... Ez a mi me... egyházunk kebb... ba, mint egyiké... lyek a hittel lell... Ugy látszik... hogy az egész ü... jük, legalább va...

A FÜGGE... TÁ... A katolika... a szóló és...

A megtérés, a... igazolás, a töké... sebbe való átlépés... nél, úgy egész ne... lemi élet egyik leg... tozott. Az Üdvözít... öröm van mennyek... téri bűnös, mint ki... és méltán. Mert... egymással ellenk... hogyha egymás me... levő ellentét sokka... mint a nélkül, s m... a hibás félnek hi... szintgy a kicső... gyogóbbak. A vilá... jótékony hatását e... ha előbb a sötétség... pasztaltuk, a verőt... csak akkor ismerj... zivatarnak sötét f... lünk nélkülözötté... nak jobbrafordul... öröme kedélyünke... azt előbb lesújtotta... nye jelentőségéből... első feltűnés nem... oly állapotba, me... nem elfogajlása ve... annak lennie kell.